

като влѣзе въ кѣщата, да каже: „Моля ви се, ако имате едно излишно мѣсто, най-долното мѣсто, дѣто има кѣщата, тамъ ще ме турнете“.

Сега, съ туй азъ плаша ученицитѣ — тѣ трѣбва да го знаятъ — ученици искатъ да бждатъ. И сега, въ бждеще, като дойде нѣкой да се оплаква, ще го питамъ: „Ти ученикъ ли си?“ Ако каже „ученикъ“: „Знаешъ ли правилото?“ — „Не съмъ ученикъ“. — „Аа, заповѣдай!“ Прасенце ще му заколятъ, азъ ще му кажа: „Ти си отличенъ, талантливъ, такова прасе за тебе е.“ И той ще каже: „Ахъ, колко е хубаво!“ Тѣй е, ще му го сложа и ще му кажа: „Заповѣдай, братко, ти си отличенъ човѣкъ, като тебе нѣма другъ.“ Но ще му кажа и друго: „Единъ день и ти ще станешъ такова кебапче за малкитѣ ти братя; и тебе ще опекаатъ, както ти правишъ сега.“

И тѣй, ученицитѣ трѣбва да измѣнятъ своя начинъ на живѣене. Тѣ трѣбва да мислятъ, че сж свързани съ тази слънчева енергия; да мислятъ, че Господъ живѣе въ тѣхъ. Кой Господъ? — Господъ на любовта, и всѣкога, дори и при най-лошо разположение, не имъ се позволява да се оплакватъ, а, напротивъ, тѣ трѣбва да благодарятъ за всичко.

Толстой привожда единъ примѣръ. Двама братя, отшелници, се връщатъ въ града си, и единиятъ братъ казва на другия: „Знаешъ ли, каква е волята на Христа? Като отидемъ въ една кѣща, и ни изпждятъ, и отидемъ навсѣкждѣ и не ни приематъ, тогава, като излѣземъ внѣ, да благодаримъ и да се радваме, че никждѣ не сж ни приели.“ Това е Христовото учение. Каквито и да сте, — мжже, жени или дѣца съ такова едно разположение, — вие ще дадете едно благословение. И, слѣдователно, ония хора сж много скромни, които всичко иматъ т. е. хора невзискателни. И казва ап. Павелъ: „Ще вложа законитѣ си въ сърцата имъ и ще ги напиша въ умоветѣ имъ.“ Сега, колко души отъ васъ можете да бждете ученици? Все пакъ, онѣзи, които сж ученици, тѣ сж опрѣдѣлени. И тѣй, любовта изисква едно велико самопожертвуване,